

Zaharia – cap. 11 – Prima venire a lui Mesia

Atât cap.9 cât și cap.10 are în centrul izbăvirii pe Mesia. Imaginea lui Mesia este paradoxală, căci apare fie în slăbiciune și fără glorie, fie plin de putere și autoritate regală. Finalul cărții Zaharia ne prezintă cele două veniri ale lui Mesia. Nicăieri în Vechiul Testament cele două veniri nu sunt delimitate atât de clar. Astfel în cap.11 descoperim prima venire a lui Mesia la poporul Israel, pentru ca în cap.12-14 să ne întâlnim cu a doua venire a lui Mesia la același popor ales.

Cap.11 începe cu o imagine a judecării (v.1-3). Păduri falnice (Libanul), copaci plini de slavă (chiparosul, stejarul din Basan), desișul Iordanului sunt nimicite. Contextul ne arată că judecata lui Dumnezeu este îndreptată asupra lui Israel și în special asupra liderilor săi: păstorii strigă de jale... puii de lei (imagine regală) mugesc... În cap.10:2 am cunoscut criza liderilor din Israel și faptul că ei sunt cauza decăderii poporului. Cap.11 ne prezintă o judecată a acestor păstori dar și a turmei lor. Dar judecata nu vine înainte ca Domnul să le mai dea o șansă, să le mai dea un mare har. Acest har este însăși trimiterea lui Mesia ca Păstor al lui Israel. Dumnezeu nu răspunde crizei liderilor imediat cu judecata, ci mai întâi cu harul. Și deși turma era deplorabilă și oile de tăiat, Dumnezeu mai face o încercare și trimite pe însuși Mesia să încerce să păstorească pe Israel cel rătăcit. Se profetește deci că Mesia va veni într-un moment de maximă criză spirituală, atât la nivelul liderilor cât și la nivelul poporului. Turma lui Mesia nu este una de dorit, ci una bolnavă până în măduva oaselor. Dar șansa vindecării prin păstoria lui Mesia este una reală! Turma este și ea vinovată căci se lasă dusă în rătăcire. Deși în v.6 Dumnezeu anunță hotărârea judecării turmei, în v.7 intervine pe linia harului. Mesia se apucă să păstorească oile de tăiat, cele mai ticăloase din turmă. Din toată istoria turmei lui Israel, Mesia ajunge să păstorească cea mai bolnavă generație. Ce slujbă ingrătă pentru Marele Mesia! În Evangheliile, Isus a văzut că poporul era ca o turmă fără păstor, iar liderii poporului sunt acuzați de Mântuitorul de moarte spirituală și fățarnicie inimaginabilă. Într-adevăr, în Evangheliile vedem cum se împlinește profeția din Zaharia cap.11 și cum în cei 3,5 ani de lucrare publică Isus a încercat să păstorească turma lui Israel. Și și-a luat slujba în serios. A luat două toiage pentru a păstori turma. De obicei păstorul are nevoie doar de un toiag, dar Mesia a luat două toiage. Acest lucru ne arată pe de o parte puterea păstoririi lui Mesia (faptul că și-a luat în serios rolul de păstor), iar pe de altă parte cât de bolnavă era turma care avea nevoie de mai multe toiage.

Primul toiag se numea Îndurare sau Frumusețe. Într-adevăr, doar pe baza îndurării fără margini a lui Dumnezeu a putut Mesia păstori o asemenea turmă. Și a păstorit-o cu toată mila și îndurarea Sa de Fiul de Dumnezeu. Frumusețea ar putea trimite la frumusețea lui Mesia. Psalmii îl numesc cel mai frumos dintre oameni iar Ioan spune că în El S-a putut privi slava singurului născut din Tatăl. Mesia și-a revelat toată frumusețea și slava pentru a vindeca pe Israel. Dar Israel nu s-a lăsat vindecat. Al doilea toiag se numea Legământ. Lucrarea lui Mesia se întemeia pe legământul încheiat între Israel și Dumnezeu, și avea drept rațiune chemarea poporului la respectarea acestui legământ. Și acest legământ era încheiat atât cu Iuda cât și cu Israel și chema națiunea la unitate și unificare. Cu cele 2 minunate toiage Mesia oferă lui Israel cea mai aleasă păstorie. Dar care este rezultatul acestei minunate păstoriri? V.8-9 ne descoperă rezultatul care,

din păcate, este un eșec. Mesia se satură atât de liderii poporului (v.8) cât și de turma lui Israel (v.9). Mesia însuși, Marele Păstor, oglindirea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, obosește în actul păstoririi. Dar ce este și mai tragic este că și Israel se satură de păstoria lui Mesia (vezi v.8b). Sufletul lor se scârbește de Mesia. Cât de bolnavi și răzvrățiți erau, dacă sufletul lor respinge cu SCÂRBĂ pe minunatul și Marele Păstor Mesia! Ce-i cu cei 3 păstori? Cred că ei simbolizează pe liderii apostatați ai lui Israel: împăratul, marele preot și proorocul. Aceștia sunt sortiți nimicirii de însuși Mesia care va rosti în Evanghelii un șir de vaiete și blesteme împotriva liderilor lui Israel. De ce într-o lună? Probabil este simbolizat o perioadă scurtă de timp, o judecată rapidă și grabnică asemănătoare celei din anul 70 d.H.

Drept urmare Marele Păstor rupe toiagul Îndurare. Astfel El renunță la păstoria lui Israel și ia îndurarea de pe acest popor care cade într-o mare împietrire. Consecința nu este doar că se rupe legământul dintre Israel și Yahwe ci că se rupe legământul pe care Dumnezeu Îl încheiase cu toate popoarele. Cred că este vorba tot de legământul sinaitic, căci legământul încheiat cu Israel avea în vedere vindecarea și mântuirea tuturor neamurilor, de aceea el poate fi văzut ca un legământ încheiat cu toate popoarele. Ce dramă: Izvorul vindecării se închide și în dreptul lui Israel dar și în dreptul neamurilor!

Foarte important este v.11. El face apel la o rămășiță credincioasă dar slabă. Sunt în turmă niște oi nenorocite dar care totuși iau seama la Domnul și cunosc împlinirea Cuvântului Domnului. Aici îi găsim cred pe cei 11 ucenici din Evanghelii. Iată mângâierea lui Mesia! Descrierea lor e una corectă: oi nenorocite, căci și ei erau plini de boli și de necredință. Totuși au reprezentat mângâiere pentru Marele Păstor. Ele au cunoscut că acesta era Cuvântul Domnului CÂND a fost rupt toiagul numit îndurare. E posibil ca acest lucru să se fi împlinit în Evanghelii în momentul belstemării smochinului. Blestemarea smochinului a însemnat atât luarea îndurării de la Israel dar și un moment în care ucenicii au recunoscut că spusa Mântuitorului era chiar Cuvântul Domnului.

Mesia nu este doar respins de Israel dar și trădat și vândut pe un preț de nimic. Expresia prețul acesta scump din v.13 este o ironie. Ei au cântărit în dreptul Marelui Mesia doar 30 de arginți. Acțiunea a fost înfăptuită de ucenicul Iuda, dar profeția o prezintă ca un act înfăptuit de întreaga turmă. Într-adevăr, tot poporul a ales pe Barnaba în locul lui Mesia și ucenicul Iuda simboliza pe întreg IUDA care a vândut pe Mântuitorul. În v.13 găsim chiar detaliul cu olarul care s-a împlinit întocmai în Evanghelii (vezi Matei 27:9-10, Fapte 1:16-20).

Capitolul 10 se încheie pe imaginea judecării poporului care a respins pe Mesia. Mai întâi se rupe al doilea toiag. Mesia renunță definitiv la păstoria lui Israel. El Însuși va spune în Evanghelii: Vi se lasă Casa pustie! Drept consecință unitatea poporului se sfărâmă și frăția dintre Iuda și Israel se frânge. Poporul e lăsat pradă dezbinărilor și luptelor interne. Dar nu doar atât. Pentru că au respins pe Marele Păstor ei sunt lăsați pradă unui păstor nebun care va chinui mult oile. Acest verset s-ar putea împlini prin toți liderii apostatați pe care i-a avut poporul evreu după Isus Hristos. TOȚI acești lideri i-au condus spre moarte și i-au abătut de la adevărul revelat în Isus Hristos. Ce blestem a căzut pe acest popor. Dar și acești păstori vor cădea sub pedeapsă împreună cu turma pe care au nimic-o (vezi v.17). Dumnezeu este drept în istorie. Pentru că Israel a respins pe Păstorul Mesia el este lăsat apoi la mâna unor păstori nebuni.

În concluzie, acest capitol ne prezintă prima venire a lui Mesia, o venire în care Mesia este respins de Israel și în care inițiativa mântuirii se termină cu un eșec: Mesia renunță pentru o vreme la Israel și poporul este lăsat pradă împietririi și rătăcirii. Dar NU acesta este finalul. Finalul poveștii îl vom descoperi în următoarele trei capitole. Ideea este că Israel NU se poate dezvinăvăți. Cu maximă claritate Vechiul Testament a anunțat că inițial Mesia va fi respins de poporul ales. Abia mai târziu avea să fie recunoscut de Israel.